

Učiň mne, Pane, nástrojem

Den každého správně smýšlejícího Kristova učedníka by měl začínat modlitbou. Hned ve druhé větě tohoto článku se musím přiznat, že při veškerém dění kolem sebe, díky všem těm vjemům, které odvádějí pozornost prostého člověka od Pána, já ale ranní modlitby naneštěstí občas vynechávám. Když si při spěšné cestě do práce uvědomím své ranní nesplnění povinnosti, alespoň se pomodlím v rychlosti, než vstoupím do hlavních dveří denního centra, kde pan vedoucí jistě již netrpělivě kontroluje čas na hodinkách, které většinou již ukazují akademické dvě (až post-akademických pět) minut zpoždění. Smysl této modlitby nemá (většinou) nic společného s případným hněvem nadřízeného pana kolegy, nýbrž se snažím sám zpytovat svědomí, abych na svou „snídani s Pánem“ propříště více myslel, nechal si prostor a čas pro modlitbu, ztišení, zklidnění.

Jednoho dne, po více takových výše zmíněných scénářích za sebou, jsem si opravdu vyhradil čas, abych této Boží povinnosti „učinil zádobu“. Po cestě do práce mi v uších zněla melodie chvály „Učiň mne, Pane, nástrojem“. Rozezněla se sama od sebe, mimoděk jsem si vzpomněl na pár okamžiků ze Zelené Hory ve Žďáru nad Sázavou, kde jsem ji slyšel poprvé – bylo to v čase setkání mládeže v roce 2012, což byl pro mě samotného přelomový rok v mém obrácení. O tomto ale až později, možná v některém z dalších článků.

Začátek dnešního terénu nebyl, upřímně, nic moc. Nebylo vůbec hezky, mrholilo, byla zima. Dovedl bych si pro kontaktování osob naší cílové skupiny představit i mnohem přívetivější počasí. K tomu mi nebylo dobře po fyzické stránce, byl jsem unavený, můj vnitřní vesmír opět začal stávkovat, což dělá čím dál častěji, ani po stránce psychické, která byla neblaze ovlivněna výše zmíněnými zdravotními komplikacemi. Kolega se dnes v práci omluvil, že si musí zajít do města k lékaři, a nabídl mi, že bychom se mohli do centra kousek projít společně, já bych pak pokračoval do terénu. Raději bych sice v ten moment šel sólo, ale souhlasil jsem s jeho doprovodem. V průběhu cesty jsme si povídali o svých životech. Na to, v jaké jsem šel do terénu náladě, mi byl doprovod v osobě pana kolegy docela příjemný. Došli jsme na místo, kde sídlil dotyčný lékař, načež se kolega pokusil vybrat peníze z bankomatu poblíž, aby měl na zaplacení. Bankomat ale nefungoval, zákrok pravděpodobně nebude levný, co bude pan kolega dělat? Poprosil mě, jestli by si ode mě nemohl jistou sumičku půjčit, zeptal se mě velmi opatrně, nejistě. Kolega měl nicméně „kliku“, jelikož jsem měl v kapse „čistě náhodou“ přesně takový penízek, který by potřeboval. Nutno říci, že do terénu nosívám peníze jen velmi zřídka, z bezpečnostních důvodů. Vlastně jsem ani nevěděl, že mám takový obnos přímo u sebe! Prozatím jsme se rozloučili a shodli jsme se, že bylo super, že jsem jej doprovázel. Tato příhoda mi zlepšila náladu, nicméně tímto můj příběh nekončí.

Během příští půlhodiny jsem se v rámci terénu dostal na místo jednoho shromaždiště našich klientů, s nimiž jsem se dal jako obvykle do řeči a věnovali jsme se jejich klasickým tématům. Seděla tam jedna klientka, které bylo velice zima. Zeptala se mě, jestli v batohu nemám náhodou nějakou deku nebo oblečení, které bych jí mohl věnovat. Poté ještě svůj dotaz specifikovala, zda nemáme deku ani na denním

Témata k modlitbám

Denní centrum a Terénní služba Elim

- Za to, abychom mohli nadále poskytovat vhodnou pomoc lidem, kteří ji potřebují.
- Za to, aby neopadl zájem klientů o čtení Bible.
- Za dostatek finančních prostředků na zajištění provozu služeb.

Azylový dům a Noclehárna Elim

- Za vytrvalost u klientů v udržení změny a také vůli ke změně.
- Aby zaměstnanci byli dobrým příkladem a svým životem ukazovali na Ježíše Krista.
- Za moudrost jak jednat s klienty, aby se zařadili znovu do společnosti. Našli si práci a bydlení.
- Za projekt IROP řešící rekonstrukci Azylového domu Elim.

Sociální rehabilitace Elim

- Za odvahu bořit zažitě představy a předsudky.
- Za moudrost a vedení v každodenních kontaktech s klienty.
- Za naše klienty, aby i oni měli odvahu vstupovat do nových věcí.
- Za pracovníky, abychom dokázali pracovat s láskou v jednotě a vzájemném porozumění ku prospěchu našich klientů.

Denní centrum a Noclehárna Rožnov

- Za dobré nastavení obou služeb tak, aby co nejlépe plnily svou funkci.
- Za pracovníky, aby měli moudrost k vedení všech našich klientů, ať jsme pro ně dobrými partnery při restartu.

centru. Nebyl jsem si jistý – možná by se tam deka našla, ale blesklo mi v hlavě, že právě včera jsem do centra donesl starou deku z domu, kterou jsem chtěl věnovat některému z klientů, i když byla už stará a ani ne moc příjemná. Dotyčná paní klientka byla nadšená, když jsem jí sdělil, že přímo na centru minimálně jedna deka tím pádem bude, a poprosila mě, ať ji deku odložím. Zbytek rozhovorů byla klasika, folklór, jak v terénu říkáme, ale i tak tam bylo něco zvláštního, něco „navíc“. Paní klientka se o víkend dostavila do centra a deku si převzala. I když ji klientka už nějakou dobu používá, potěšilo mě, když jsem ji po opakovaných návštěvách tohoto místa našel takřka vždy hezky složenou, v původním stavu, nijak zvlášť úspěšnou...

Když jsem šel z práce domů, uvědomil jsem si, že právě dnes je mezinárodní den žen. Začal se mi v hlavě rýsovat plán, jakou drobností bych mohl potěšit svou matku, až se vrátím, ale velice záhy mi došlo, že veškerý náhodně nalezený obnos v mé kapse jsem dnes již vypočítal a více peněz s sebou již dneska nemám. Nic jsem tedy koupit nemohl, i když jsem z tohoto řešení dvakrát nadšený nebyl. Zkusil jsem ale projít své kapsy ještě jednou, než budu mít malý Albert. Doufal jsem, že bych tam ještě nějaký další penízek mohl najít. A zrovna když jsem procházel okolo vchodu k Albertu jsem ve vnitřní kapse ucítil nějaký papírek. Byla to bankovka s přesně takovou sumou, která mi stačila na nákup čokoládové bonboniérky, kterou má mamka tak ráda.

Kol a kolem se mi terén nakonec docela líbil. Z dneška si ale odnáším dva závěry. První z nich je, že jsem neuvěřitelný bordelář a hazardér, když nemám představu ani o své vlastní finanční situaci přímo na místě. Jak mám poté asi hlídat situaci klientů? A můj druhý závěr: Není špatný nápad začínat den modlitbou, opravdu si najít ten čas a „obětovat“ pár minut Bohu, i když se nám třeba nechce, cítíme se příliš unavení nebo si říkáme, že „dnes to snad bez modlitby nějak půjde“. Ono to většinou půjde, ale s Bohem a modlitbou je den úplně jiný. Dejme Pánu čas a odevzdejme se jeho vedení. Však on už si nás použije, kdy a kde bude zapotřebí.

Pavel Baričák, terénní pracovník Terénní práce Elim

Zpravodaj Elimu

duben – červen 2019

Milé sestry, milí bratři, vážení přátelé,

přinášíme Vám další vydání našeho zpravodaje, v němž Vás chceme informovat o dění v naší organizaci za poslední období a zároveň přinést náměty k modlitbám.

Mám radost z toho, že hodnoty, které jsme si jako organizace definovali, nejsou jenom nějakou deklarací, ale že tyto hodnoty dokážeme žít. Jednou z takto definovaných hodnot naší organizace je, že „chceme být otevřenou, stabilní a důvěryhodnou organizací“. Jak se ale pozná, že tomu tak je? Je to jako s tím banánem na obrázku. Poznáte, jak vypadá uvnitř? Poznáte, jestli je vevnitř zdravý, připravený k jídlu? Poznáte, jestli si na něm pochutnáte? Mnohdy ne. Poznáte to teprve, až odstraníte slupku. U banánu je to jednoduché, ale jak se to pozná u organizace?

Pozvali jsme proto odborníky, aby se na naši organizaci podívali zblízka. Aby se podívali, co máme pod slupkou. A přesně k tomu na konci minulého roku a začátku toho letošního došlo. Nechali jsme odborného hodnotitele z Asociace veřejně prospěšných organizací ČR prověřit naše fungování, a to z několika pohledů. Hodnoceno bylo plnění poslání organizace, veřejná prospěšnost, správa, řízení a vnitřní kontrola organizace, fundraising a vztahy s veřejností, způsob využívání

získaných prostředků, finanční řízení a hospodaření organizace, transparentnost. Organizace je hodnocena skutečně komplexně, jako jeden celek. Na základě prověření těchto kritérií se nám podařilo znovu získat „značku spolehlivosti“ na další tři roky. Značka spolehlivosti je zárukou pro veřejnost, klienty, donátory i státní správu, že řádně hospodaříme se svěřenými prostředky, které transparentně a adekvátně využíváme, pracujeme na svém dalším rozvoji a odpovědně naplňujeme své poslání. Značku spolehlivosti uděluje Asociace veřejně prospěšných organizací ČR. Jedná se o organizaci, která pomáhá veřejně prospěšným neziskovkám prosazovat jejich zájmy, ale i dodržovat povinnosti v souladu se zákonem a stanovenými pravidly. Snaží se podporovat rozvoj moderního neziskového sektoru v České republice, který bude důvěryhodný a spolehlivý pro lidi, kteří jsou odkázáni na pomoc a služby, které neziskovky poskytují. Zaměřuje se ale také na rozvoj neziskového sektoru pro širokou veřejnost, dárce a podporovatele.

Jsem rád, že dokážeme neustále zkvalitňovat poskytované služby. Prožívám vděčnost za všechny kolegy, bez jejichž poctivé práce bychom tohoto hodnocení nemohli dosáhnout. Prosím Vás tedy o modlitby za všechny naše zaměstnance, abychom dokázali s moudrostí a laskavostí přistupovat k našim klientům. Abychom mohli mít

z práce radost a dokázali předávat to, co nám Bůh v našich životech dává. V dalších článcích Vám přinášíme další informace, podněty a náměty k modlitbám. Děkujeme za Vaši přízeň, velmi si Vašich přímlovů vážíme.

Miroslav Ildža, ředitel Elim Vsetín, o.p.s.

Představujeme novou vedoucí denního centra a noclehárny v Rožnově pod Radhoštěm

Jmenuji se Bc. Lenka Maňáková a do organizace Elim jsem nastoupila 19. 3. 2019 na pozici vedoucí denního centra a noclehárny v Rožnově pod Radhoštěm.

Práce s lidmi bez domova není pro mě neznámá. Mám vystudované bakalářské studium, obor Sociální patologie a prevence na UHK, kde jsem se hodně zaměřovala na resocializační programy a na práci s lidmi vycházejícími z výkonu

Kontakty

Rádi Vám zodpovíme dotazy či přivítáme připomínky k naší práci. Můžete je směřovat na Adélu Kaláčovou, jejíž kontakty jsou uvedeny zde:

Adéla Kaláčová, e-mail: adela.kalacova@elimvsetin.cz, telefon: **720 736 723**, poštovní adresa: **Elim Vsetín, o.p.s., Smetanova 1484, 755 01 Vsetín**

trestu odnětí svobody. Po škole jsem hned nastoupila do Denního centra pro lidi bez domova v Charitě ve Valašském Meziříčí, kde jsem pracovala necelé čtyři roky. Následně jsem působila jako manažer služeb pro lidi se zdravotním postižením v Diakonii Valašské Meziříčí, kam mě zavedlo vesměs mé hobby zooterapie. Ve svém volném čase se věnuji výcviku a chovu psů, v tehdejší době jsem se aktivně zabývala výcvikem asistenčních a vodicích psů, takže práce s lidmi s handicapem mě moc obohacovala a naplňovala. Na pozici jsem byla taky téměř čtyři roky, ale byl to zástup za mateřskou dovolenou.

Možnost pracovat jako vedoucí služeb pro lidi bez domova v organizaci Elim Vsetín vnímám jako úžasnou příležitost, kde se mohu dále realizovat v oblasti sociální práce a podpory potřebným lidem. Mezi mé hlavní radosti patří moje zvířata, rodina, přátelé, současné studium navazující magisterský obor Andragogika UPOL, a taky ráda jezdím relaxovat k moři, do hor a na koncerty ☺ Moc se těším na spolupráci.

Lenka Maňáková, vedoucí Denního centra a Noclehárny Rožnov

Poděkování dobrovolníkovi

Chtěli bych touto cestou poděkovat našemu dobrovolníkovi Radku Horákovi za

všechnu práci, kterou odvedl v naší službě sociální rehabilitace.

Radek nás oslovil s nabídkou dobrovolnické činnosti někdy v měsíci září a my jej pozvali na náš den otevřených dveří, který se uskutečnil dne 2. října 2018. Na dni otevřených dveří jsme si s Radkem popovídali, představili mu naši službu a domluvili jsme si další spolupráci. Od té doby Radek pravidelně docházel na naše skupinové aktivity, kde pomáhal našemu oslabenému týmu. Kolegyně byly s jeho pomocí a prací moc spokojené a taktéž i uživatelé naší služby. Radek odpracoval od poloviny října do konce roku celkem 171 dobrovolnických hodin.

Radek je sympatický, klidný a přemýšlivý člověk, který se snaží být užitečný, prospěšný.

Oslovili jsme kolegyně s otázkou: Jak se jim s Radkem pracovalo?

- Otevřený pro práci s lidmi, pro práci, která je zrovna potřeba, srdečný a přátelský.
- Zodpovědný, vždy pečlivě připravený, v plném nasazení.
- Vždy ochotný a připravený pomoci tam, kde je potřeba.
- Klienti ho vždy rádi viděli (hlavně ženy ☺).
- Nadšený do práce, sám přinášel nápady.
- Muži si s ním rádi povídali a ptali se, jestli přijde.
- Zavedl na kafárně cestopisné vyprávění po známých i neznámých místech.

Pár slov od Radka

Dobrovolnická práce v Elimu mi dala dosud největší zkušenost s lidmi, kteří pomoc ostatních skutečně potřebují. Sociální rehabilitace těmto lidem umožňuje být součástí společnosti nejen tím, že se v ní pohybují, ale zejména proto, že se tak mohou cítit a možná poprvé v životě si prožít pocit, kdy jsou někým skutečně přijímáni.

Také se mi velmi dobře pracovalo s kolegy v Elimu. Přistupují ke své práci zodpovědně a s úctou ke svým klientům. Líbí se mi, že svůj osobní rozvoj a schopnost sebereflexe považují za součást své profese.

Kdybych měl říct, co mě motivuje pro práci v pomáhající profesi, pak to bude asi toto: „Obtížná životní situace ani dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav by neměly být překážkou pro usilování o samostatnost, nezávislost a smysluplné naplnění života člověka. A to za využití všech dostupných prostředků i za pomoci těch, kteří tuto pomoc chtějí a mohou poskytnout.“

Děkuji pracovníkům Elimu a přeji štěstí a pohodu v životě osobním i profesním.

Radek Horák, dobrovolný asistent Sociální rehabilitace Elim

Hooligans Church

Milí přátelé, rád bych se s vámi podělil o pár myšlenek z toho, co se mezi lidmi z ulice nyní může dít.

Díky Pánu Bohu mohu nyní realizovat to, o čem jsem vždy snil, ale neměl na to asi ani odvahu. Vždy, když jsem četl knihy typu Dýka a kříž nebo od jednoho velikého kazatele z Koreje o jeho začátcích a kázání na ulici, měl jsem v sobě touhu být jednou pouličním kazatelem. Na druhou stranu vždy, když mám někde mluvit, pociťuji už celá léta (asi dvě desítky let) trému a strach, když mám předstoupit před lidi a mluvit.

Jenže po nějakých událostech v práci s lidmi bez domova, po několika úmrtích těchto lidí ve velmi krátké době, začali jejich pozůstalí přátelé přicházet s otázkou, kde se tito lidé, kteří odešli, teď asi nachází, zda je slyší nebo vidí atd. Několikrát někdo řekl: „Ať se mi vrátí!“ Nebo: „Chtěla bych jít za ním.“ Přišlo přirozeně období, kdy jsem s nimi mohl mluvit o Bohu a naději v Ježíši pro život v nebi. Nabídl jsem jim možnost rozhovoru a taky možnost setkávání se čtením z Bible. Někteří lidé se toho chytili a začali tuto nabízenou aktivitu využívat.

Výsledek toho je, že nyní jsem pouliční kazatel – sice nekážu na ulici, ale mám možnost dvakrát týdně probírat Bibli s lidmi, co jsou na ulici. Kážu lidem bez domova, co přespávají v noclehárně, ale přichází taky z pod mostu nebo nějakého squattu. Někdy přijde 8 lidí, jindy 13. Stále přichází někdo nový a už jsme měli

i společnou přespávачku pod širým nebem na „mojem“ kopci, tam, kde pasu ovečky. Základ celého setkávání je to, že se scházíme každou středu a pátek od 7:30 do 8:30 v denním centru, kde pracuji. Lidé přijdou, nabídnou jim kafe nebo čaj. Poté si posedají a já mám vždy pro ně připravenou horkou polévku, kyselici nebo guláš. Po společné modlitbě lidé, kteří přišli, snídají a já jim čtu předem připravený úsek s Bible. Potom o textu diskutujeme a já se jim snažím předložit nějaké myšlenky tak, aby z textu mohli pobrať něco povzbudivého do života. Princip, který považuju za důležitý, je, že s nimi sdílím myšlenku a vidím, že je pro ně, ale vlastně pro každého člověka důležitá jak strava pro tělo, tak strava pro duši a ducha, a proto chci, aby na každém setkání měli kvalitní teplou stravu i duchovní stravu – Boží slovo, které pochází přímo od živého Boha, stvořitele nás lidí.

Těmito setkáními poslední dobou hodně žiju. Vidím, že lidé o to mají zájem. Samozřejmě, že většina asi chodí proto, že dostanou zdarma jídlo, ale jsou i takoví, kteří třeba dočasně bydlí u rodičů a mají nějaké zázemí i jídlo, a tak přijdou jen na čtení a kvůli modlitbě a probírání Bible. Jelikož o sobě říkají, že jsou chuligáni, nazvali jsme naše společenství Hooligans Church. Máme i své logo a chci přátelům z HCh nechat časem vyrobit trika s logem a hrníčky na čaj. Hooligans Church je pro většinu z nich místem, kde je pro ně setkání církve přirozené a jediné v jejich situaci – lidí na ulici – dostupné. Tím

„dostupné“ myslím, že tito lidé samozřejmě jsou v místních církvích vítáni, ale dle mého názoru tam nemají šanci zapadnout, jelikož je těžké přijít do kostela, kde jsou lidé krásně oblečení, odpočatí, vypadají spokojeně a většinou jsou mezi sebou přátelé a nezapáchají. Tyto skutečnosti mohou být překážkou pro lidi z ulice, aby zapadli do tradičních společenství křesťanů. Proto máme vlastní společenství, v jejich přirozeném prostředí, kde se snad cítí dobře. Tuto myšlenku sdílím i přímo s nimi a mluvím s nimi o tom, že to беру tak, že toto je jejich setkávání církve. Nabízím jim i osobní rozhovor nebo modlitbu za nějaké jejich potřeby.

Tyto Vánoce jsem měl tu čest slavit s nimi druhý svátek vánoční u ohně, horkého guláše, kávy a štrúdlu, při koledách přímo venku, pod jedním s hlavních mostů přímo ve Vsetíně. Zároveň mi poslal do cesty Pán Bůh jednu šikovnou paní, která zprostředkovala pro každého z nich velkou krabici, krásně zabalenou, plnou velice dobrých a praktických věcí pro lidi z ulice. A tak na konec našeho setkání jsem mohl se svým mladším synkem roznést dárky každému, kdo přišel a seděl takto společně na tomto vánočním setkání, na kterém jsme nezapomněli číst příběh Ježíšova narození. Bylo to velmi silné!

Líbí se mi velice text jedné chvály, kde se zpívá: „Nevzdáš se snů, které jsi se mnou začal snít!“

Mefo, terénní pracovník Terénní práce Elim

